

РЕШЕНИЕ

№ 164

гр. Свиленград, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200335 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № BG16092022/1000/P8-3859 от 27.01.2023 година на Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на М. А. (М.А.), роден на ***** година в град Конак, Република Турция от град Измир, Република Турция, със съдебен адрес: село Казичене, ул. „Цар Борис III” № 29, област София, чрез адвокат К. Атанасова, за нарушение на чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

Жалбоподателят М. А. чрез процесуалния си представител – адвокат К. А., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и издаден в противоречие с целта на закона – не бил осигурен преводач, при съставяне на Акта не било ясно кой е извършил процесното деяние – това не било установено и при издаване на обжалваното НП, водачът не бил задължен

субект, не била посочена нарушената материалноправна норма, мястото на нарушението било неясно, нарушението не било доказано, следвало да се приложи чл. 28 от ЗАНН, техническото средство, извършило заснемането било технически негодно и неизправно, Административнонаказващият орган (АНО) е следвало да даде възможност за предеклариране, не бил спазен принципа на пропорционалност и т.н. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят М. А., не се явява. С Писмена молба процесуалният му представител - адвокат К. А., иска от Съда да отмени обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата и допълнително сочи такива: не било изяснено дали жалбоподателят е бил водач към датата на деянието, задължението на водача било само да следи дали работи бордовото устройство и не било изяснено мястото на нарушението. Цитира се съдебна практика на други съдилища, включително и на настоящия Съд. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

АНО (въззиваемата страна) - Началникът на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ, редовно призован, изпраща представител – юрисконсулт Т. Д., която пледира за потвърждаване на НП. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на НП, тъй като било издадено законосъобразно и не били допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Представен е Списък на разноските. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение и че няма доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, тъй като представените в тази насока документи били на чужд език и не били придружени с превод на български език.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща т представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 16.09.2022 година в 08.25 часа Т. Н. Б. изпълнява служебните си задължения на ГКПП „Капитан Андреево“, област Хасково, когато за излизане от територията на Република България, пристига пътно превозно средство (ППС) – влекач марка „МАН“, модел „TGX 18.510 4x2 LL SA“, обща техническа маса допустима максимална маса на пътния състав над 12 t и брой оси на пътния състав – 5 и с турски регистрационен № на влекача ***** с прикачено полуремарке и управляван от жалбоподателя М. А.. След проверка в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) (т.нар. ТОЛ система), контролният орган - Т. Н. Б. констатира от контролно устройство (техническо средство) с идентификатор № 20382, че на дата 03.09.2022 година в 18.18.01 часа в извъннаселено място, а именно: по автомагистрала (АМ) 4 (Пловдив – Стара Загора – Харманли – Свиленград – граница Турция), при км. 89+476, на територията на село Момково, област Хасково, включен в обхвата на платената пътна мрежа, посоченото моторно превозно средство (МПС) е управлявано в посока намаляващ километър, без да има предварително закупена маршрутна карта и без да е изпълнено задължението за установяване на изминато разстояние и заплащане на дължима такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. За извършеното нарушение е генериран запис от електронната система под формата на доклад и снимков материал като са налични две снимки, на които е виден автомобила и една, на която е виден регистрационния номер. От същите се установява, че е заснет автомобил – влекач с турски регистрационен № *****, датата, часа и мястото на движение и е посочен номерът на контролното устройство 20382, което отчита данните в посока намалящ километър, а контролно устройство 20381 отчита данните на движещите се срещу него МПС.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, на дата 16.09.2022 година, Т. Н. Б. – „Старши инспектор“ на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево“ при Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници“, във връзка с възложените й функции, съставя против жалбоподателя (в качеството му на водач на процесното МПС към датата съставяне на Акта, съгласно възприетата практика) и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG16092022/1000/P8-3059. Това процесуално действие извършва и с участието на колегите си – свидетелите Г. М. Д. и М. И. Ж.. В изготвения

АУАН актосъставителят Б. сочи, че влекачът е управляван (засечен) без да има предварително закупена маршрутна карта и без да има заплатена пътна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, която вписва за нарушена. Превод на турски език на АУАН е извършен от свидетеля Б.. АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 16.09.2022 година, който сочи в съответната графа, касаеща възраженията, че има такова, но не го посочва (видно от превода на АУАН в тази част). АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ издава процесното НП № BG16092022/1000/P8-3859 на 27.01.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 179, ал. 3а от ЗДвП и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на 22.05.2023 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с посочване, че е получено лично от жалбоподателя. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № ЗАМ-1434/32-263874 от 08.08.2022 година на Директора на Агенция „Митници” и Заповеди № РД-11-167 от 08.02.2021 година, № РД-11-760 от 19.08.2022 година, № РД-11-135 от 27.01.2023 година и № ЧР-СП-НТУ-23 от 24.01.2023 година, всички на Председателя на Управителния съвет на АПИ, видно от които Т. Н. Б. има право да съставя АУАН за нарушения на ЗДвП, а Георги Атанасов Темелков е оправомощен да издава НП по ЗДвП, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му от наказващия орган по закон съгласно чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП – Председателя

на Управителния съвет на АПИ по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността от Георги Атанасов Темелков е служебно известно на Съда.

Изискана е информация от „Интелигентни трафик системи” АД, видно от която (на базата на представено Становище на партньора в Италия) на процесните дата и час асоциираното бордово устройство за спътниково позициониране е било изключено, поради което не е предавало данни за формиране на ТОЛ декларации.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 11-00-5671 от 05.07.2023 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

Не е заплатена и компенсаторната такса, поради което жалбоподателят не се освобождава от административнонаказателна отговорност.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 167, ал. 3б от ЗДВП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189е, ал. 12 от ЗДВП. Съгласно чл. 167, ал. 3б, т. 2 от ЗДВП, АУАН за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3а от ЗДВП се съставят от длъжностни

лица от Агенция „Митници”. Видно от т. I. 4. 2. от Заповед № ЗАМ-1434/32-263874 от 08.08.2022 година на Директорът на Агенция „Митници”, е налице оправомощаване в полза на актосъставителя Т. Н. Б.. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 16.09.2022 година актосъставителят Т. Н. Б. е заемала длъжността „Старши инспектор” на МП „Капитан Андреево” при Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници”. В тази насока е и изявлението на свидетеля Б., направено в открито съдебно заседание, проведено на 14.07.2023 година. Предвид изложеното актосъставителят Т. Н. Б. безспорно се явява длъжностно лице, който има правомощията по чл. 167, ал. 3б, т. 2 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3а от ЗДвП. Лицето, подписало НП - Георги Атанасов Темелков (Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството) е изрично упълномощено да издава НП за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в от ЗДвП и деянието е извършено на територията на Република България.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Действително в АУАН не са посочени личните адреси и датите на раждане на свидетелите Д. и Ж., но са посочени ЕГН и служебните им адреси, но тези реквизити (личен адрес и дата на раждане на свидетелите по Акта) следва да са налични в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посочените лица. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите им имена, както адреса по местоработата им и ЕГН, е налице пълно индивидуализиране на посочените лица и не е наличен проблем с тяхната индивидуализация, т.е. с тяхната самоличност, респ. призоваването им в съдебно заседание. От друга страна констатираните пропуски не представляват съществени процесуални нарушения, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Действително в АУАН и в НП имената и адреса на нарушителя са изписани на латиница, но предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно дата на раждане и държава, чийто гражданин е, както и номерът, кога и къде са издадени Паспорта и Свидетелството му за управление на МПС, Съдът приема, че е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност.

АУАН е съставен в присъствието на двама свидетели в съответствие с изискванията на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, като изрично е посочено качеството им – свидетели по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН.

Законодателят е оставил на преценката на АНО дали да издаде НП или Електронен фиш (ЕФ), тъй като от една страна при издаването на ЕФ освен Глобата не могат да се включат други суми за плащане, каквито са предвидени в чл. 189е, ал. 7 от ЗДвП, вр. различни разпоредби на ЗП и от друга страна съгласно чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, „при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, **може** да се издава ЕФ ...”; а съгласно чл. 189е, ал. 2 от ЗДвП, „НП за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в се издават ...”.

С оглед наведеното възражение за липса на преводач, Съдът сочи следните доводи, касаещо неоснователността му: в ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство - във фазата на установяване на нарушението, извършено от лице, което не владее български език. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на Призовки и Съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред Съда по разглеждане на Жалби срещу НП, на Касационни жалби пред Административния съд и Предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. Ето защо субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като са приложими за производството по обжалване на НП пред Съда. Безспорно е, че при установяване на нарушението и съставянето на АУАН, както българските граждани, така и чуждите граждани, които не владеят български език имат правото да разберат за какво нарушение са обвинени и именно с

това право на невладеещото български език лице следва да се обвърже преценката за наличието/липсата на нарушение, свързано с назначаване на преводач. Ето защо, преценката дали липсата на преводач при предявяване на АУАН представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално и да се основава единствено на този факт, което пък автоматично да обосновава засягане правото на защита на наказаното лице. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през принципа за върховенство на закона, отразен в чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и предвид чл. 47 и чл. 48, § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, доколкото последната се явява приложима предвид упражняването на правото на свободно движение на чужди граждани. При преценката на нарушението, описано в НП, действията на актосъставителя, поведението на жалбоподателя, сложността на случая, интересите на наказания и развитието на процедурата по налагане на наказанието, в цялост, следва да се направи извод постигнат ли е справедлив баланс между обществения интерес и индивидуалния интерес и права на личността. Следва да се има предвид и че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер - част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане на правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред Районния Съд. В европейското законодателство е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътнотранспортни нарушения, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред Съд. Разгледано в своята цялост европейското законодателство установява безусловно задължение за осигуряване на превод единствено в рамките на наказателното производство, като за извършените административни нарушения такова задължение липсва. Затова, сама по себе си, липсата на превод на АУАН, не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Отделно от това по делото жалбоподателят е представляван от адвокат. Т.е. лицето е организирано адекватно защитата си срещу процесното НП. Съществени са само тези нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат. В случая дори и да се приеме, че липсва превод на АУАН, то поради факта, че

наказаното лице е имало възможност да се защити, то тази липса по никакъв начин не е довела до нарушаване на правата му и не се е отразила на законосъобразността на НП.

В конкретния случай с оглед установените по делото факти Съдът намира, че е бил извършен надлежен превод на АУАН от страна на свидетеля Б.. Дори и да не се възприеме изложеното в предходното изречение и дори да не е имало надлежно назначен преводач при съставяне на АУАН, то от АУАН се установява, че жалбоподателят се е запознал с АУАН, което е удостоверено с подписа му. Същото се отнася и до НП. По повод на Жалбата на М. А. е образувано настоящото дело. Т.е. лицето е организирано адекватно защитата си срещу процесното НП с факта на депозиране на Жалбата. Съществени са само тези нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат.

За пълнота следва да се посочи, че липсата на формален писмен и изричен акт за назначаването на преводач в конкретното производство, не представлява съществено процесуално нарушение. ЗАНН не изисква и не задължава административния орган да издаде такъв акт, освен това, след като е доказано, включително потвърдено от показанията на разпитаните свидетели, че фактически е бил осигурен преводач от турски език на жалбоподателя и такъв реално е участвал, то спазено е изискването на процесуалния закон. Поради това Съдът приема, че в случая е извършено валидно и редовно предявяване на АУАН по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Иначе казано, предвид факта, че АУАН е бил преведен от свидетеля Б. е спазено правилото на чл. 21, ал. 2, вр.чл. 395а от НПК - за участие на преводач.

Настоящият въззивен състав счита, че не е задължително в административното производство да бъде използван лицензиран, т.е. заклет, преводач, тъй като подобно изискване липсва както в ЗАНН, така и в субсидиарно приложимия НПК. Както е сторено и в конкретния случай. Не е налице нарушаване правата на М. А., тъй като актосъставителят Б. е разяснила на жалбоподателя съдържанието на Акта на говорим от него език, а именно: турски, с което е изпълнено процесуалното действие по предявяване по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Актът и е прочетен и предявен, като нарушителят М. А. не е направил изявления за неразбиране на съдържанието

му, което е още едно доказателство, че съдържанието на АУАН и нарушението за което и е съставен му е станало ясно. При тези данни и след като актосъставителят се е убедил, че жалбоподателят е разбрал съдържанието на предявения му Акт, Съдът приема, че в случая не е нарушено правото му на защита в административнонаказателния процес. С оглед изложеното, изводът на настоящият Съдебен състав е че на жалбоподателя М. А. е осигурена възможност да разбере фактите и обстоятелствата от проверката, правните последици от нея и правата си. Тези изводи на Съда не се променят и предвид липсата на Декларация от страна на преводача относно верността на извършения превод и относно отговорността по чл. 290, ал. 2 от НК, която се носи при устен и писмен превод, предвид гореизложеното.

От приложения по делото АУАН се установява, че АУАН е съставен от Т. Н. Б.. Последната е подписала съставения АУАН в процесуално качество на актосъставител, и същевременно е извършила и превод на Акта. Не е допуснато нарушение на закона предвид обстоятелството, че в производството по съставяне на АУАН едно и също лице (Т. Н. Б.) е участвало в две процесуални качества. На първо място по аргумент от разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, съставянето на АУАН приключва с подписването му от актосъставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, като действията по предявяване на АУАН на нарушителя да се запознае със съдържанието му и да го подпише след като му е бил преведен на разбираем за него език, са последващи неговото съставяне. В този смисъл в производството по съставяне на процесния АУАН лицето Т. Б. е участвало единствено и само в едно процесуално качество - на актосъставител, установил нарушението. В ЗАНН няма предвидена разпоредба, според която преводачът да е лице, различно от актосъставителя, тъй като както вече беше посочено действията по предявяване на АУАН на нарушителя да се запознае с неговото съдържание и да го подпише, са действия, които не представляват елемент от фактическия състав по съставянето на АУАН. В този смисъл не е налице процесуална пречка лицето, съставило АУАН и подписало в това си качество съставения АУАН, да извършени превод на същия, т.е. липсва законова регламентирана несъвместимост едно и също лице да бъде актосъставител и едновременно с това - преводач. Съгласно изричната разпоредба на чл. 51, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, актосъставителят по АУАН

единствено не може да участвува в разглеждането на АНП и в издаването на НП.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, идентични с част от тези, наведени в Жалбата и в Писмената молба на процесуалния представител на жалбоподателя:

1. С разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения. В конкретния случай описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с надлежната административнонаказателна разпоредба, а е посочена като нарушена санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Т.е. за описателното в НП нарушение следва да бъде посочена нарушената материалноправна норма, за да бъде ясно на нарушителя, това с кои свои действия коя норма на закона е нарушил. Задължение на органа е съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН да посочи законните разпоредби, които виновно са били нарушени, което в настоящия случай не е сторено.

Иначе казано описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с надлежната административнонаказателна разпоредба, която да съответства на вменените на жалбоподателя факти. Изложеното представлява съществено нарушение на процесуалните правила и обосновава извод за незаконосъобразност на административния акт и основание за неговата отмяна на процесуално основание. Привлеченият към административнонаказателната отговорност следва да знае всички факти, които наказващият орган възвежда като обосноваващи обективната страна на състав на нарушение, като тези факти следва да бъдат в логическо и правно единство с конкретна разпоредба на закона.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае за правна квалификация, явяваща

се задължителен съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН реквизит на същия акт. Извеждането на правната квалификация от други налични по делото документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП, следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо А. следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

В изложение смисъл е и Решение № 111 от 16.02.2023 година по КАНД № 1079/2022 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова.

По изложените съображения, Съдът не кредитира изложеното от процесуалния представител на АНО в Писмените му бележки становище относно правилността на посочената като нарушена материалноправна разпоредба в АУАН и в НП.

В случая не би могло да се приложи разяснението, дадено в цитираното в Писмените бележки на процесуалния представител на АНО, Тълкувателно решение, тъй като като нарушена е посочена санкционната норма и не може да се преквалифицира деянието поради липсата на посочена материалноправна разпоредба.

2. Налице е и нарушение, свързано с описание на инкриминираното нарушение, което е също самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП, тъй като е съществено, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Изискванията относно съдържанието на НП са императивни, тъй като осигуряват правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото да знае точно какво административно нарушение се вменява за извършено, за да може да организира защитата си в пълен обем. Непълнотите в съдържанието му не могат да се санират в хода на съдебното производство, поради което съставляват съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът няма правомощието да изменя описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, тъй като това би довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Налагането на административни наказания засяга пряко личната сфера на наказаното лице, с

оглед на което следва АНО да бъде стриктен, точен и да подхожда с изключителна прецизност при изписване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

В случая лицето е санкционирано за деяние, извършено на АМ 4, при км. 89+476, и същевременно в НП се препраща към Решение № 101/20.02.2020 година на Министерския съвет, но при преглед на това Решение не може да се стигне до извод за който точно ТОЛ сигмент става дума, тъй като ТОЛ сигмент, означен като „км. 89+476” липсва в това Решение. Едва в открито съдебно заседание процесуалният представител на АНО представя Становище, от което и видно, че се касае за ТОЛ сигмент 1444910959, какъвто има наличен в Решението на Министерския съвет.

По този начин посоченото обстоятелство, свързано с мястото на нарушението, остава неясно за наказания водач и той не може да организира своята защита срещу правните изводи на АНО, които са направени върху неизвестни или неясни за водача фактически обстоятелства. Всяко несъвършенство в тази връзка ограничава правото на защита на наказаното лице и представлява съществено нарушение на процесуалните правила.

Иначе казано нарушението, включително досежно мястото, следва да е ясно и точно индивидуализирано на базата на наличните в преписката доказателства, което в настоящия случай не е така. НП представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъдат ясни всички елементи от състава на нарушението. Неяснота не може да бъде заместена от посочването в друг документ, който дори не е упоменат в обжалвания акт, респ. неяснотата не може да бъде изяснена едва в открито съдебно заседание.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо А. следва да отпадне.

Поради изложеното, обжалваното НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно на това самостоятелно основание (извън посоченото в т. 1 от настоящото изложение).

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна

на жалбоподателя в размер на 720 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските (в последния документ е допусната техническа грешка при изписване на размера на заплатеното адвокатско възнаграждение с цифри, но Съдът приема, че става дума за 720 лв., тъй като с думи е изписано именно тази сума) и от страна на АНО – 80 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния Съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откажа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 720 лв. с ДДС. Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е основателно искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от жалбоподателя. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 в тази точка е 480 лв. без ДДС и с 20% ДДС – 576 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на адвоката по това дело се състои в написване на Жалба и на Писмена молба, ведно със Списък на разноските, т.е. налице е несъответствие между размера на

възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права и Съдът счита, че в съответствие с т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 година, постановено по тълкувателно дело № 6 по описа за 2012 година на ОС на Гражданска и Търговска колегия на ВКС, следва да намали подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК до размер от 576 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове, издадени от органите на АПИ, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва за посочените разноски да бъде осъдена именно АПИ.

За пълнота на настоящото изложение Съдът държи да отбележи, че не е съгласен със становището на процесуалния представител на АНО, че не следва да се присъждат разноски на жалбоподателя, тъй като документите били на чужд език, тъй като действително документите са на чужд език, но не са нужни никакви специални знания за да се разбере каква сума е преведена, от кой и в полза на кое лице, както и че сумата е с начислено 20 % ДДС съгласно българското законодателство.

При този изход на делото не се дължат разноски на АНО.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред. Самото нарушение Съдът би приел, че е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Спазена би била административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

С измененията на ЗДвП и ЗП (ДВ, брой 105/2018 година) е предвиден нов начин на заплащане на такси за преминаване по платената пътна мрежа, при който се въвежда смесена система за таксуване на различните категории ППС с такси на база време (винетна такса) и на база изминато разстояние. Това

изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси. В чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено, че всички ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t заплащат такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа като заплащането дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не съществува изискване за сертифициране и одобрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на проверка от БИМ. В тази връзка е налично по делото Разрешение за строеж относно внедряване на система за автоматизирано събиране и анализ на данни за пътния трафик, т.е. за извършване на строително-монтажни работи – автоматичните устройства, записващи пътния трафик се разполагат върху стоманени рамки. Ето защо наведеното в Жалбата възражение, касаещи негодност и неизправност на техническото средство, извършило заснемането, би било неоснователно.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП, п роцесното ППС е категория N3, т.е. МПС, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 12 t. Ето защо за процесното МПС се дължи такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства би се установило, че процесният влекач е бил управляван от жалбоподателя и се е движил на посочения в АУАН и в НП участък от пътя на 03.09.2022 година в 18.18.01 часа и че за него не е била заплатена дължимата такса за изминато разстояние, тъй като не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние и няма закупена маршрутна карта; както и че автомобилът и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса, съгласно Приложение № 2 към т. 2 на Решение № 959 на Министерския съвет от 31.12.2018 година за

утвърждаване на Списък на републиканските пътища, за които се събира винетна такса (, приложен в кориците на делото). За извършеното административно нарушение е бил генериран запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, ведно със снимков материал (видеозапис), представляващ надлежно и годно вещественно доказателствено средство в административнонаказателния процес. Правилно би било посочено в АУАН и НП и мястото на извършване на нарушението - АМ 4, при км. 89+476, за който път се събира такса за ползване на пътната инфраструктура, т.е. така формулирано напълно би покрило критериите за описание на мястото на извършване на нарушението. Съдът би приел, че автомобилът е бил управляван от жалбоподателя, поради което и би приел, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност, тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал Възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Ето защо наведените в тази насока възражения в Жалбата и в Писмената молба, касаещи конкретният водач като извършител на деянието и като задължен субект биха били неоснователни.

В конкретния случай в ППС е имало бордово устройство, което обаче не е отчитало данни към датата на деянието, тъй като е било изключено, като в този случай отговорност за установяване на изминатото разстояние носи водачът, а не дружеството, което генерира данните от бордовото устройство, тъй като дружеството няма тази възможност. В този ред на мисли би било неоснователно наведеното в тази насока от процесуалния представител на жалбоподателя възражение в Писмената молба.

Осъществено от М. А. деяние във форма на бездействие би било съставомерно и по субективен признак, извършено виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС с технически допустима маса над 12 t, който го управлява по пътища, попадащи в обхвата на платената пътна мрежа е бил длъжен и е следвало да знае изискването и задължението за заплащане на такса за изминато разстояние, респ. за това, че бордовото устройство следва да е в изправност и да отчита данните.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от Допълнителната

разпоредба на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай. И това би било така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. От друга страна извършеното деяние засяга обществените отношения, свързани с поддръжката и ремонта на републиканската пътна мрежа. Във всички случаи с е нарушава установения ред на държавно управление. Задължението за заплащане на такса при използване на платената пътна мрежа важи еднакво спрямо всички водачи на МПС, движещи се по републиканските пътища и е императивно, поради което неспазването му не би могло да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

От доказателствата би се установило, че не е платена компенсаторната такса, което изключва предвидената възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност, както и се изключва възможността за предеклариране.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не би съществувала, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето му под този минимум. Предвид изложеното Съдът би приел, че не е нарушен принципът на пропорционалност на наложеното наказание спрямо констатираното нарушение. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът би намерил за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка,

се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 14.07.2023 година свидетели Т. Н. Б., Г. М. Д. и М. И. Ж.. Писмените доказателствени източници – тези приложени по АНП и тези, допълнително представени, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би оценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Т. Н. Б., Г. М. Д. и М. И. Ж.. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да дадат показания именно в този смисъл.

По разноските:

В случай на потвърждаване на НП искането за разноси от страна на АНО би било основателно, но за сумата от 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на Писмени бележки и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. е справедливо, като искането за разликата до 150 лв. би следвало да се отхвърли.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № BG16092022/1000/P8-3859 от 27.01.2023 година на Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на М. А. (М.А.), роден на ***** година в град Конак, Република Турция от град Измир, Република Турция, за нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, за присъждане на разноски по делото.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура” с адрес: град София, бул.„Македония” № 3, ДА ЗАПЛАТИ на М. А. (М.А.), роден на ***** година в град Конак, Република Турция от град Измир, Република Турция, сумата от 576 лв., представляваща част от направените разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 335/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 576 лв. до 720 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____